

Vieną tamsų, lietingą vakarą trolių Mumių šeima sėdėjo prie didžiojo stalo ir valė grybus.

– Mažoji Miu vėl pririnko rudųjų piengrybių, – pratarė Muminuko tėtis ir parodė rausvą grybą. – Vis ne musmirės kaip pernai.

– Tikėkimės, kitąmet pririnks voveraičių, – pasakė Muminuko mama.

– Turėti viltį visada gerai, – nusijuokė Mažoji Miu. Paskui stojo jauki tylą. Visi toliau valė grybus.

Staiga pasigirdo beldimas į duris. Atėjo Totikė, kartais apsigyvenanti jų valčių pašiūrėje. Nelaukdama kvietimo ji įėjo vidun ir nusipurtė sulytą apsiaustą.

– Atsivedžiau viešnią, – pasakė Totikė ir laikydama pravertas duris pakvietė: – Nagi, eikš!

Tačiau niekas nepasirodė.

– Ką gi, tegul pabūna lauke, jei tokia drovi, – tarstelėjo Totikė ir uždarė duris.

– Kas ten? – nustebo Muminuko tėtis.

– Ji vardu Ninė, – atsakė Totikė.

– Nesulis kartais? – sunerimo Muminuko mama.

– Nežinau, ar tai svarbu, kai esi nematomas, – burbtelėjo Totikė.

Šeima nustojo valyti grybus. Visi laukė paaiškinimo.

– Tikriausiai girdėjote, kad tie, kuriuos dažnai gąsdina, gali tapti nematomi, – pasakė Totikė ir prarijo

pumpotaukšlį, primenantį mažytę sniego gniūžtę. – Ninei taip ir nutiko. Ji pernelyg išsigando moters, kuri ją prižiūrėjo, bet nemylėjo. Buvau sutikusi tą tetulę, tikrai siaubinga. Ne todėl, kad būtų pikta, supykti visiems pasitaiko, tai suprantama. Ne, ji tiesiog šalta kaip ledas. Taigi mažylė vis labiau blyško, kol galiausiai tapo nematoma. Tai nutiko penktadienį. Nepatenkinta tetulė atidavė ją man. Sakė, tikrai neketinanti rūpintis giminaite, kurios net nesimato.

– O ką tu? Tikiuosi, užkūrei tetulei pirtį? – paklausė Mažoji Miu.

– Iš to nebūtų jokios naudos. Aš atsivedžiau Ninę čia, kad padėtumėte jai vėl tapti matoma, – atsakė Totikė.

Sėdintys prie stalo nuščiuvo, tik lietus barbeno į stogą. Visi mąstė apie Totikės žodžius.

– Ar ji kalba? – galiausiai paklausė tėtis.

– Ne, bet tetulė pakabino ant kaklo varpelį, kad žinotų, kur ji yra.

Totikė atsistojo ir vėl pravėrė duris.

– Nine! – šūktelėjo į tamsą.

Į verandą plūstelėjo rudens vėsa. Netrukus lauke pasigirdo skimbčiojimas. Kažkas ėjo, tik labai nedrąsiai ir atsargiai. Paskui garsai nutilo, bet virš laiptų atsirado juodas dirželis su varpeliu.

– Čia tavo naujoji šeima, Nine. Kartais jie truputį juokingi, bet šiaip visai mieli, – pasakė Totikė.

